

Furmani v blate

Dvaja gazdovia-furmani Paľo a Martin z Bohuníc celý večer popíjali v krčme. Chystali sa na ďalekú cestu, až hen na Dolnú zem — do Čaby. A na takú dlhú cestu sa treba poriadne pripraviť a posilniť.

Zrána naložili na voz vrecia s popolom na zváranie. V Čabe ho na tretí deň chceli výhodne predať.

Cez noc však dobre spáchlo, všade bolo plno blata, kone mali zavše čo robiť, aby utiahli neúrečnú fúru. Po Bátovce to ešte ako-tak išlo, ale za Žemberovcami sa poriadna cesta stratila a furmani vyšli na blatisté koľajisko.

Martin poháňal a Paľo ho naučal:

— Len pekne po suchšom, Martinko.

To je rozum — myslel si Martin — cesta samá čvachtanica, a on vraj po suchšom. Nepovedal však ani slova, iba pocmukal na kone, ktoré sa beztak poriadne vzpínali.

Odrazu sa voz naklonil, ojom myklo a zadné kolesá vhupli do blata až po osi. Darma Martin cmukal, mykal liacami a hijókal. Kone skoro štvorne potrhali, ale voz sedel na jame ako vodník na barine. Čím väčšími kone mykali, tým väčšími sa nakláňal a zapadal. Hrozilo, že sa prevráti a drahý popol sa rozpráši po žemberovskom poli. Furmani videli, že je zle-nedobre, a tak začali volať o pomoc. Vtedy sa Paľo poškrabal za ušami a povedal:

— Ej, Martin, keby sme my boli skorej na Čabe.

Tieto slová sa neskoršie stali príslovečnými. Keď náš furman voľakde nečakane zapadne, nikdy nezabudne vyrieť pamätnú vetu.

— Ej, Martin, keby sme my boli skorej na Čabe.